

1

El talpet Ramonet estava més aviat trist. Caminava amb la maleta a l'esquena pel mig del bosc. El sol li tocava a la cara i l'obligava a fer ganyotes, i podia arribar a semblar que reia. Però no, estava trist. Feia una estona havia fugit de l'escola sense dir res a ningú. Acabaven de començar el curs i ja n'estava ben tip! No, no. No us penseu que no tingués ganes d'aprendre coses o que a l'hora de llevar-se per anar a col·legi se li enganxessin els llençols; no era pas aquest el problema. El problema eren els companys de classe, sobretot alguns companys de classe, com en Pinxo, que ja el primer dia se l'havia mirat amb mala cara, li havia fet bromes de mal

gust i l'havia convertit en l'ase dels cops de l'escola. En Pinxo era el talp més fatxenda de la classe, i ningú no sabia ben bé per què sempre aconseguia que els altres li fessin cas i li riguessin les graciotes. I com que en Pinxo es reia d'en Ramonet, doncs tothom es reia d'en Ramonet.

Però això segurament no hauria passat si no hagués estat perquè en Ramonet no era un talp com els altres: en Ramonet tenia uns ulls grossos com plats, bé, com platets, i li agradava llegir tothora i aprendre coses del seu bosc i dels altres boscos i de les selves i de més enllà. No li feia gens de gràcia estar-se tot el dia a les fosques cavant galeries subterrànies com els seus companys. De fet, allà sota li faltava aire, i s'havia de prendre cada dos per tres una medicina per no ofegar-se. Quin calvari... Però el que més gràcia feia als col·legues d'en Ramonet eren les seves ungles o, més ben dit, les seves no ungles. Amb aquelles bromes de mal gust s'havia posat tan neguitós que, sense adonar-se'n, se les havia mossegades fins a no deixar-ne ni rastre. I us podeu imaginar un talp sense ungles?

Quin desastre! Per descomptat que era l'últim quan es tractava de fer forats a sota terra, però el pitjor de tot era que necessitava sempre un magall o una pala per poder fer la feina.

–On és la meva pala?

–Ves que no te l'hagis menjada per esmorzar... A falta d'ungles! –reien els companys.

12

I heus ací que va aguantar ben poc aquella situació, i pocs dies després d'haver començat el curs va deixar pala, magall i escola i..., aquí el tenim, al mig del bosc amb la maleta a l'esquena i els ulls mig plorosos...

